

Sensen: Jeg takker den høitærede Indenrigsminister oprigtig for de Dplysninger, han har givet. Det sees jo deraf, at Sagen ikke hviler, men at Regjeringen gjør for den, hvad den kan, og dermed kan jeg naturligvis ikke Andet end være tilfreds. Af de givne Dplysninger fremgaaer det, at Grunden, hvorfor Sagen ikke er fremmet videre, ligger i de locale Forhold, og at Regjeringen og Rigsdagen ikke have nogen Skyld i Forsinkelsen.

Nasmussen: Efter det Svar, vi have hørt af den høitærede Indenrigsminister, frygter jeg for mit Vedkommende meget for, at den Lov, ifølge hvilken Thyderne skulde faae Erstatning for deres Udlæg og den af dem ydede Naturalforpleining til Fjenden, ikke vil blive forelagt i nærværende Sæmling. Jeg skulde derfor tillade mig at henstille til den høitærede Indenrigsminister, om han ikke skulde finde sig foranlediget til paa nærværende Tillægsbevilling at begjære en Sum, der ikke maatte være for ringe, til at bestride f. Ex. Enkeltmands beviislige Krav. Det er dog virkelig haardt for en enkelt Mand at skulle vente i flere Aar, inden han faaer Erstatning f. Ex. for de ham fragne Kreaturer eller Heste; thi det Tab, som derved er lidet, kan stundom løbe op til flere Hundrede Rigsdaler. — Hvad selve den høitærede Indenrigsministers Svar angaaer, da vil jeg just ikke gaae i Rette med, hvorledes det forholder sig med Afgielsen af Beretningerne; men efter det Kjendskab, jeg har til Forholdene, — og jeg boer i et af de Amter, der have været haardest medtagne — forekommer det mig, at de Dplysninger kunde have været indkomne for lang Tid, ja, for Maanedes siden. Med Hensyn til den Commune, hvor jeg boer, skal jeg saaledes tillade mig at oplyse, at vi havde vor Beretning særdis for Sjul, og de fleste Communer i Aarhus Amt havde, efter hvad jeg troer, at vide, deres Dpgjøreller særdis inden Nytaar, og jeg troer ligeledes, at Amtscommissionen var særdis maafstet endog allerede i Januar Maaned. Det er dog haardt, at en Provinds skal friste den Skjæbne at maatte vente saalænge paa Erstatning, fordi enkelte Communer udvise, hvad jeg ikke kan betegne anderledes end som

Efterladenhed. Saameget Kjendskab har jeg til Forholdene, at den ene Commune ligesaa godt kan gjøre sig særdis som den anden, naar man har den alvorlige Villie dertil. Det kommer heller ikke an paa at faae en Dpgjærelse paa Rigsdaler eller Skilling, ja ikke engang paa hundrede Tusinde Daler; thi det har ingen Betydning med Hensyn til den finantielle Stilling eller til et Lovforslag angaaende denne Sag. Vi vide jo nemlig Alle, at før end Lovforslaget er vedtaget i Rigsdagen, eller hvor det nu skal være, kan Overflagssummen ikke blive tilnærmelsesvis rigtig paa hundrede Tusind eller endog flere hundrede Tusind Rigsdaler, eftersom der først ved selve Loven vil blive sat en bestemt Priis paa de ydede Gjenstande. Det er sørgeligt, og jeg beklager, at Rigsdagen har siddet i tre eller flere Maanedes og ikke har kunnet bevirke, at vi fik en Lov i den antydede Retning.

Indenrigsministeren: Jeg kan være ganske enig med den ærede sidste Taler, idet ogsaa jeg i høi Grad beklager, at de vedkommende Dplysninger ikke tidligere ere indkomne; men jeg kan dog ikke troe Andet, end at der virkelig for de Amters Vedkommende, fra hvilke Dplysninger endnu ikke ere indkomne, har været Omstændigheder tilstede, som have foranlediget denne Forsinkelse; thi det maa jo dog vistnok ligge Thyderne fremfor nogen Anden paa Hjerte at faae denne Sag fremstyndet saa meget som muligt. Vedkommende ere flere Gange blevne erindrede om Sagen, og jeg kan ikke troe Andet, end at de skynde sig med disse Underretninger, saa meget som det staaer i deres Magt. Jeg har jo allerede fremhævet nogle af de Omstændigheder, som have bevirket, at dette ingenlunde lette, men tværtimod meget vanskelige og indviklede Sverv ikke endnu er blevet udført. At Regjeringen skulde forelægge et Lovudkast om Krigsfladeserstatning, førend man idetmindste tilnærmelsesvis veed, hvor stor den hele Erstatningssum vil blive, troer jeg ikke gaaer an, og ligeledes troer jeg heller ikke det gaaer an, at give Erstatning til Enkeltmand for saadanne enkelte Krav, som den ærede Landsstingsmand nævne, navnlig for de Heste, der ere blevne røvede. Det vilde være en meget mislig Sag